

השנים כנשיא? אני מתכוון לסיים את כהונתי, לא, אינני מוכן להינבא על-כך.

באמת, יש לי מצפון נקי. כל הכתבים והמאמרים עלי שכיניו אותי "רוצח" — אלה שקרים. לכן זה לא גורם לי להתרגש ולהתפטר. אילו חשבת — ולוא לרגע — שעשיתי משהו לא בסדר — לא הייתי יכול להתמודד עם כל זאת. אחרת, מדוע ביקשתי להקים ועדה? (ועדת ההיסטוריונים, שבה השתתף הפרופסור יהודה וולך — ראה מסורת).

הרי אני האיש שביקש את הקמתה של ועדת ההיסטוריונים. את מכירה את הפרופסור וולך? אה, אני מבין עובדה: הוועדה זכתה אותי!

איך הייתי רוצה להצטייר בראייתו? הוועדה כייצור אנושי הדואג למיפחיתו. הייתי רוצה שתציירי אדם בעל הגיונות ויושר שלא עשה דבר לאיש. אני חושב

ולדהיים

לא רציתי לנשור בצבא הונאציו

שבעצם אני סמל למדינת, הרי לולא הייתי נבחר כנשיא אוסטריה — כל זה לא היה קורה.

שניאות? כולנו עושים שגיאות. גם אני. אילו ידעתי שהיבט זה בחיי היה הפך כליכך משמעותי ברבות הימים — הייתי מתנהג אחרת.

איך הייתי חושף את עברי לפרטי פרטים.

כיום מאשימים אותי בזה שלא כללתי פרק זה בסיפרי האוטוביוגרפיה. אבל לא אני רציתי לשרת בצבא הנאצי. הגסטפו עצר את אבי והרכיב לי ולאהי, ועכשיו מאשימים אותי בכך שאני נאצי!

אבל אני מודה: חבל שלא פירטתי יותר על תקופה זאת בחיי. זה לא נעשה בכוונה רעה, אלא בתום לב. פשוט שגיתי.

אולי הייתי מתנהג אחרת גם במיל-חמה, אם כי מה שפורסם הוא שקרים על גבי שקרים.

למשל, בדצמבר 1941 נפצעתי. לקח חו אותי באלונקה לבית-חולים. כשהת-עוררתי, אמרו לי הרופאים: "אילו היית מגיע הנה יום אחד באיחור — היית הולכת לך הרגל..." את זה לא פירסמו! אילו היו בחירות כעת? אני מאמין שהיו בוחרים בי שוב, למרות הפיר-סומים.

מהיכן הביטחון? מפני שאוסטריה היא מדינה קטנה, ותושביה היו מע-דיפים לשמור על המצב כמות שהוא. אני מאמין שזה יעבור, שאנשים יש-תכנעו. לפעמים קשה לשכנע אנשים.

חזרה לכנ"א?

לכלא לאחר שיבעה חודשים של חופש ואיך התקבלה בנוה-תירצה. **סיפורה אורית ארביב:**

כשהגעתי חזרה לבית-הסוהר, היה לבנות קשה להאמין שחזרתי לאותו המקום שממנו יצאתי אחרי שש שנים. המילים הראשונות ששמעתי היו: "כל-כך כואב לנו. חבל, חבל, למה חזרת לכל הסבל הזה? לא מספיק מה שעברת בחיים?"

מנהלת הכלא, חיה שוהם, כעסה שחזרתי. היא בדרך-כלל כועסת על בנות שמגיעות לכלא בפעם השנייה,

ארית ארביב נעצרה לפני חודש כשבשרותה אקרה ברטה טעון, אותו ניסתה להחריר לכלא באר-שבע. בכלא זה מרצה הרצל אביטן, אבי בנה, עונש של מאסר-עולם על ביצוע שוד מזויין במפעל-התכשיטים קרן אור. ארביב עצמה נשפטה בשל ה-שתתפותה באותו שוד, וריצתה שש מתוך שמונה שנות-מאסר שנגזרו עליה.

התביעה ביקשה לעצור את אורית עד תום-ההליכים, אך פרקליטה, עורך-הדין דויד יפתח, ביקש מבית-המישפט

"הוא כל הזמן נצמד אלי ובוכה: אמא, אל תלכי שוב! אל תעזבי אותי עוד פעם!"

ואני חושבת שהמנהלת כעסה עלי אפילו באופן אישי. חשבתי שאני משתגע. ראיתי את עצמי מתחילה הכל מחדש. הכל הת-מוטט עלי. בסך הכל הייתי משוחררת שיבעה חודשים, ובמשך כל הזמן הזה נתתי את כל נישמתי לילד שלי שגולד בין כותלי-הכלא. בחודשים הראשונים מטרתי אותו. טובת הילד עמדה לנגד עיני.

רציתי שיגדל כמו כל ילד נורמלי. לכן העדפתי לקרוע אותו מזרועותי כדי שיהיה לו טוב. אחרי שיצרנו קשר, הילד ואני, שוב נעצרתי. הפעם נקרעתי מגעגועים. סבלתי יותר מתמיד וסירבתי להאמין שאני שוב בכלא. ניסיתי להיכנס לשיגרת החיים כי כלא, ואפילו עברתי שם בגנות, אבל זה היה קשה מנשוא.

אני יודעת שאם אחזור לכלא שוב, הילד הזה יישבר. אני כליכך פוחדת

להתחשב בנסיבותיה האישיות, לשח-ררה בערכות ולהטיל עליה מעצרי-בית. הוא טען גם, כי לכאורה נראה שאין לתביעה שום ראיה ישירה כי אורית החזיקה ברשותה את האקדח בהיותה בשטח בית-הכלא.

השופט אריה יוראב נענה לבקשתו של הסניגור והורה לשחרר את אורית בערבות.

ארביב נמצאת במעצרי-בית בבית אחותה יחד עם בנה, גורל-אדם. הת-ביעה הגישה עירעור על שחרורה בערבות, והוא יושמע בימים הקרובים בבית-המישפט העליון.

פגשתי את אורית בבית אחותה במעווי-אביב. כבר בכניסה הודיעה לי שהיא מותשת מהטרדות של עיתונאים.

היא אינה רוצה לספר על עצמה ועל עברה, היא רוצה לשכוח הכל ולנסוע מכאן עם בנה.

לדבריה, העיתונאים עשו לה עוול

פרקליטים דויד יפתח ואבי עמירם עם כל הנשמה

לאבד אותו. הוא כל הזמן נצמד אלי ובוכה: "אמא, אל תלכי שוב, אל תעזבי אותי עוד פעם."

עכשיו, כשאני נמצאת במעצרי-בית, הוא יוצא החוצה לשחק, ושם, בחוץ,

הציגו אותה כדמות מסוכנת, בעוד האמת היא שהיא בחורה שקטה, הרוצה לחיות את חייה בצניעות. היא דורשת שיירדו ממנה אחת ולתמיד.

שאלתי אותה איך הרגישה כשחזרה

אורית ואדם

הוא שומר שלא אצא מהביתו.

כעצם אין לי אף אחת, כי אמא שלי בבית-הסוהר, ואת לא האמא האמיתית שלי.

עכשיו אני מתכוננת לפתוח דף חדש בחיים שלי. אני רוצה לעזוב את הארץ ביחד עם אדם שלי, ולבנות את חיי וחיינו במקום חדש, שם אף אחד לא מכיר אותי. אני רוצה לצאת מכל הד מעגל הזה. אין לי כוחות לעבור את הסבל הזה שוב מחדש.

אני פוחדת שיקחו אותי מהילד שלי. אני פוחדת מהרגע הזה. אני רוצה ל-מחוק את העבר.

הוא שומר שלא אצא מהבית, ובכל פעם נכנס לבדוק אם לא לקחו אותי ממנו ואם הכל בסדר.

הילד הולך לגן. הוא בן 5 וחצי. במשך שיבעה החודשים שהייתי משוחררת לימדת אותו קרוא וכתוב. הוא ילד מחונן, גאון קטן. כתבתי לו מיכ-תבים מהכלא והוא ענה לי. סיפרתי לו סיפורים וקראתי לו שירים, והיה קשה לי להתחמק מהשאלות שלו, כי הוא קורא את העיתונים. מדי פעם הוא שואל שאלות.

כשיצאתי מפתח בית-המישפט, רץ

"אמא, אם מישהו יתן לך שקית ניילון ביד, אל תקחי אותה ממנו, כדי שלא תלכי שוב לבית-הסוהר!"

סבלתי שש שנים בבית-הסוהר, הייתי שבורה לרסיסים, ובמשך השנים שיטבתי בכלא אספתי את השברים ובניתי אורית חדשה, אורית שהיא אמא.

אני לא קשורה עם אנשים מהעבר שלי, ומי שאני סומכת עליו ובוטחת בו הוא דויד יפתח, העורך-דין שלי. הוא נלחם למעני עם כל הנשמה.

המישפט שלי יתקיים ב-12 באפריל, ואז אני מקווה שבי-המישפט יראה את האדם שבי ויתחשב בנסיבות חיי מוכייהגורל, ויתנו לי את ההזדמנות להיות חופשיה ולגדל את בני, שהוא כל עולמי.

נעמי אדווה